

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 9

ONSDAG 1. MAI 1929

1. ÅRGANG

Evangeliets utbredelse i India.

Fra Hilda Wergedal.

Banda 5. mars, 1929.

Kjære venner!

Sålig er den hvis hjelpe er Jacobs Gut, hvis håp er til Herren, hans Gut.

Salm. 146,5.

Det er ikke så godt å finne uttrykk for å kunne fortelle eller beskrive de følelser og tanker, som krysser mitt indre da jeg igjen sa Indias kyst. Sangeren taler sant når han taler om Indias skjønne strand, for det er stor slaget å se de nydelige palmetrær og andre trær. Naturen selv priser i taushet sin Skaper. Men det legger sig et dekke over det hele når man innimellom trærne her og der ser avgudstemplene med sine fele avguder, og den spørrelige og triste virkelighet, at det er ved disse fatter Indias millioner bøyer sig ned og tilber og spør sin frelse.

Hvor det er sant:

Bundet fast av myrkets lenker, blind så de ei lyset ser, fremmed for hvad nåden skjenker.

Min bønn er at jeg må fatte dybden av Jesu befaling til sine disipler, å gå ut i all verden og forkynne evangeliet for all skapningen. Måtte det bli sant for oss alle slik som det var for Paulus når han bruker disse sterke uttrykk i sin tale: «Men for mig selv akter jeg ikke mit liv et ord verd, når jeg bare kan fullende mitt løp og den tjenesten som jeg fikk av den Herre Jesus: A vidne om hans nådes evangelium».

Gud alene har æren for at han bevarer oss på reisen og ført oss vel frem. Det var godt å komme på fast grunn igjen etter å ha vært såvidt lenge i et bevegelig hus.

Hvis man skal tale om det som er interessant å se på reisen, så er det gjennom Suez-kanalen og den første del i Det røde hav: Når man ser de store ørkener, må man tenke på hvad det var for Israel å vandre omkring i en ørken i fifti år. Det røde hav minner så levende om hvordan Gud med en mektig hånd førte sitt folk igjen. Sinai berg kan vi også se. Alt blir så levende når man ser dette. Hvor sant at bibelen er virkelig.

Og det brokete liv blandt folket! Noen bruker esler, andre kameler og okser å kjøre med. Det minner om den gamle tid, men innimellom haster biler og motorsykler avsted. Hvor sant

og veier er som himmelen er høye enn jorden, høiere enn våre tanker og veier.

Venner, bed for oss at hans vilje og plan med å sende oss til et fremmed land må til fullkommenhet lykkes. Ja, vi må være istrandsatt av ham for å kunne møte vanskighetene, som man ofte kommer op i når man står ansikt til ansikt med en hedensk religion, om man kan kalde det

Brev fra Hilda Wergedal, Mary og Hans Svendberg, Dagmar Engstrøm og Valborg Frandsen.

kom ombord for å selge bibler til sjømenn og passasjerer. Han hadde endog norske. Guds ord skal aldri vente tomt tilbake, men lykkelig utføre hva han sender det til. Mannen fortalte at han gikk ombord i hver båt som lå der.

Søster Jensen møtte oss i Calcutta. Vi ventet jo ikke at noen skulle møte oss der, så det var så overraskende og tillike gledeelig. Da båten holdt på å legge inn til bryggen, stod vi og så på dem som stod og ventet for å møte. Plusselig oppdaget vi søster Jensen. En amerikansk søster ønsket hun skulle reise til Calcutta for å kjøre forskjellig verkstøperi og andre ting for arbeidet i hennes misjon. Så passet det nettopp å reise de da ventet at vi skulle komme. Anna hadde vært og hjulpet vedkommende søster i arbeidet noen uker. Hennes mann døde sist i september så hun er alene på sin misjonsstasjon.

Det har vært dager med blandede følelser av både sorg og glede siden vi kom hit til Banda. Den glede som fylte oss da toget rullet inn på stasjonen i Banda, og vi så de kjære igjen, både hvite og brune, var stor. For anledningen hadde de gjort det så festlig på misjonsstasjonen. De hadde olje i små lerskåler og en liten bomullsveke i oljen og skålene var tendt så det så riktig høytidelig ut. Måtte Gud hjelpe oss til å lyse i mørket på samme måte. Hver for sig var disse lerskåler bare et ubetydelig lite lys. Men ved å sette dem alle på et sted dannet de et stort lys. Men det var et skår i gleden da det lå et brev fra søster Edvardssens hjem med beretning om, at hennes mor var gått for å være med Jesus mens hun var på reisen.

Enhver kan tenke sig hvad det først og fremst var for henne og så for oss andre. Tillike hadde også søster Engstrøms mor gått bort fra sitt legeme og hjem til Herren. Det var en underlig aften. Vel 8 dager derefter fikk søster Edvardssen også brev om sin fara bortgang. Så hadde da både hennes far og mor gått til Jesus mens hun var på vei til India.

Vi må erkjenne at Guds tanker og veier er som himmelen er høye enn jorden, høiere enn våre tanker og veier.

Venner, bed for oss at hans vilje og plan med å sende oss til et fremmed land må til fullkommenhet lykkes. Ja, vi må være istrandsatt av ham for å kunne møte vanskighetene, som man ofte kommer op i når man står ansikt til ansikt med en hedensk religion, om man kan kalde det

så. I kristendommen finner man stadig dypere velsignelse og nytt lys, men blandt dette folks tro finner man stadig dypere mørke, mere djævelskap og overtro. Den eneste grunn for min egen del å være her er at jeg vet det er hans vilje.

Vær alle på det hjerteligste hilset fra oss alle her.

Eders søster

Hilda Wergedal.

Fra Mary og Hans Svendberg.

Karwi, 27. mars, 1929.

Elskede venner, leseres av Misjons-Røsten.

Fred i Jesus altid!

Denne hemmeligheten som har vært skjult for alle tiders og stekters ophav, men nu er blitt åpenbart for hams heilige, for hvem Gud vilde kunngjøre, hvor rik på herlighet denne hemmeligheter er i blandt hedningene der er: Kristus i eder, herlighetens håp.

Kol. 1. 26—27.

Det var en sann glede igår å motta de 4 nummer av «M.-R.»

Visselig, hjemlandet såvelsom de fjerneste misjons-felter, synes å komme oss så umiddelbart nær. Her nede kan måneder gå hen mellom hver gang vi ser et europeisk ansikt, eller trykker en broders eller søsters hånd. Må Herren derfor storlig velsigne eder som er beskjæftiget med «M.-R.» Herrens sine er stedse nedadvendte. Han kommer snart og hans lønn er med ham. Halleluja!

Vi er inderlig takknemlig til Gud som forundte oss plassen Karwi, som ligger syv norske mil fra hovedstasjonen i Banda. (En feil forekom i mitt forrige brev. Det stod: 1 norsk mil på tog skal være: 7 norske mil). På denne plass var en pikeskole før vi (etter vårt bryllup) kom hertil. Disse pikene blev da sendt til en misjonsskole og vi optok kun evangelisk arbeid her. Siden vår ankomst har ungdom som middelalderne strømmet til vårt lille Gud i vne hjem. Trossende taster og alt lytter de under Andens påvirkning til det fulle evangelium såvel i sang som i prediken. Ofte høres uttrykk som dette: Visselig, dette må være den sanne religion. Et flertall av dem sitter ofte med sitt ansikt skjult i hendene og lytter underlype sukk. Det kan uten tvil siest at Kristus er blitt deres interesse, men interessenne alle ene frelser ingen. Kristus må bli, hvortil Gud sendte ham: Vårt liv, vårt alt. O, hvor har ikke Her-

men i kraft. Dette er arme Indias frelse og eneste redning.

Loven av Juda gikk av (og skal gå av) med seieren.

Søksen, støtt oss i kampen!

Hjerteligste hilsener.

Eders blikkende opad

Mary og Hans

Svendberg.

Fra Dagmar Engstrom.

Banda. U. P. India. 20.—3.—29.

Kjære leseres av «Misjons-Røsten»:

I Salm. 67 står det så herlig: «Gud var oss nådig og velsign oss. Han late sitt åsyn lyse oss — for at man på jorden må kjenne din vei, og blandt hedningene din frelse». Vers 1.—2.

Det ser ut som sangeren her ser det som er absolutt nødvendig for at jordens beboere skal lære å kjenne Guds vei og hedningene hans frelse, at vi, hans barn, først og fremst må få nåde og velsignelse fra Gud. Ja, sangeren begjører Guds åsyns lys i meningheden.

A, hvor disse ord grep mig, venner, etter at jeg idag kom fra et besøk i en landsby, som vel er en av de verste i Banda.

Folkene her har oppatt et stort avgudstempel i en stor forgård og tre mindre templer i samme, like ved inngangen til sin landsby.

I dette store tempel så det ut for mine øyne som om avgudene var laget av gull eller sylv. I de tre mindre templer var sett opp et lite hus, likt en paviljong, med en stor flat sten hvor man kunde se fotavtrykket av en avgud. Disse templer var betjent av to avgudsprester, halvt nakne og tilmalet i sitt ansikt skulde de nettopp til å forrette tjenesten, som var hårreisende. Og all den olje og all den mat han slo over disse guder! Slik helligheit han bevitester dem! Her stod vi, en liten flokk, våre to evangelister, bibelkvinner og mig selv med livets ord, lengtende at både prester og folk skulle få lære Jesus og frelsens vei å kjenne. Men som deres guder er så er de selv, hårdesom den hårdes sten. På slike steder er folket også sterkt bundet av prestene og når braminerne selv har bygget op templer i en så forholdsvis liten by, forstår vi at de er særlig ivrige avgudsdyrkere.

Vi bad i stillhet om nåde, at vi måtte få lyse for ham — Faderen. Vi spurte om å få stå i forgården. Jo, hvis vi vilde ta av oss skoene. Vi gjorde det og smart lot vi Sions sanger bruse frem. Halleluja! Et av versene i den ene sang lyder så noenlunde i oversettelse:

(Forts. på 4. side).

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonenes tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alt brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under addr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementspris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet kostet bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsige og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Rettferdigjort ved tro.

Tilbake til forrige innlegg om denne viktige sak. Paulus skriver: Rettferdigjort ved troen har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus. Rom 5, 1—2. Her skrives det om en avgjort stilling. — Har vi — vi står Rettferdigjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Rom. 3, 24. Ja, les henvisningen. Dette er jo så rikt emne, at det ikke er min mening å uttørme dette, men vil bare uttrykke noen tanker.

Vi vet jo hvordan Luther førte dette frem — rettferdigjørelsen av tro. Det var ikke alltid så sørte følelser han kjente i den stilling, ti han skriver i et brev til sin hustru fra Eidsleben: «Jeg mener, at helvede og den helle verden nu må være tømt for alle djevler, som måskje er kommet sammen her i Eidsleben for min skyld. Så fast og hård står sa-

ken. I rekkesjøle finner vi etter 1. Kor. 1,30: Visdom fra Gud, rettferdighet, helliggjørelse og forløsning. — Her finner vi det fremadskridende liv. Denne forløsningen, i Kor., er legemets forløsning — i Rom 3,24 forløsning fra synd. Se også Rom. 8,23. Se sangene 159 og 229 i Schibboleth, de går i samme retning. Så vil vi sygne: Salig, ja salig lykkelig er den som har sitt allt i Jesus, sin venn. Takk og lov og pris! Og mens tiden iles vi synger godt det går.

F. t. Holmsbu 25.—4.—29.

H. I. Ersrud.

Fra Danmark.

Misjonær N. P. Rasmussen med familie reiste 24. april tilbake til Kina.

Vi bragte for en tid siden meddelelse om at misjonær Torkild Rasmussen var kalt til forstander i Brede. — I dansk «Maran-Athas» leser vi imidlertid nu følgende hilsen fra Torkild. Han sier bl. a.:

«— Om Gud vil, og vi lever, reiser vi igjen ut til Kina sist i juni eller først i juli. Det skal bli fest etter igjen å få samles med de kjære kineserne og få ophøye Jesu-navnet iblandt dem.

Dersom vi ikke ifjor hadde fått meddelelse fra ministeriet i Pe-
king om heller å vente med vår utreise litt ennu, hadde vi nok al-
lerevert vært der ute, men vi tak-
ker Herren også for at vi i denne
tid har fått vært her hjemme og
priset hans navn.

De senere brever til oss fra kineserne lyder på, at situasjonen derover er litt bedre nu, og at folket mer enn noen sinne lengter etter fred. I sannhet herlig for oss, som kan bringe dem evange- liets rike fred. — —

Hilsen fra U. S. A.

Lyndhurst N. J. 28.—3.—29.

Til «Misjons-Røsten».

Elskede venner i Jesus. Fred!

En sjel som velsigner, skal trives, og den som leser ane, han blir selv leset.

Ordspr. 11, 25.

«O skjønne lodd som vi har fått, at for de falne leve blott». Hvor det i sannhet er dyrebart å være i Mesterens erind. Den måned som er gitt siden vi kom hit til dette land har gått så fort, så vi vet nesten ikke hvor tiden er blitt av. Herren har gitt oss mange dyrebare møter sammen med det folk som tilhører Jesus-retningen også her, og der trives vi fremdeles meget godt. Åre være Gud! Vi vil si som Peter: Herre! hvem skal vi gå til? Du har det evige live ora.

Har også truffet mange fra forskjellige steder som vi har hatt anledning til å besøke under vår tid i Norge, som også her i U. S. A. lever i Jesus Kristus, og har lært ham å kjenne som «en Gud der berøver formårt, snøgå og mandag, ja ukent som går», og således kan vi synge ut fra hjerdet dypeste grunn: «Han mig holder fast, ti min Jesus så mig elsker, han mig holder fast».

Om alt går som vi har planert,

kommer vi til å stanse her til første halvdel av april og fortsetter derefter til Chicago, og videre vestover til vi når Vancouver. Vi håper å nå båten derfra i august, og således nærmer vi oss Østen. Vi ser med forventning til dagen da vi er tilbake til misjonsstasjonen i Pai Hsiang Hsien, Chihli, N. China.

Ta oss fremdeles med i eders hønner og bed høstens Herre drivere arbeidere ut til sin høst, ti høsten er stor, men arbeiderne få. Hvad gavner det et menneske om det vinner den hele verden, men tar skade på sin sjel? Og mange er de som har gått i verdens vinning og dens fornøyelser som vandrer omkring med fordømmelsen over sitt liv, ja, dessverre også dem som har prøvd storbyens fornøyelser og finner sig selv som et moralisk vrak som driver omkring, ribbet både for timelige og andelige goder.

Saledes har vi all grunn til å

prise vår himmelske Fader, og ofre ham takksigelse som har skjenket oss sin Sønn, som har makt til å løskjøpe oss fra syndens lenker og bånd og gjøre oss til nye skapninger i Kristus Jesus.

Hjertelig hilsen til alle de hellige med Joh. 17,9—19. — Deres

Kari & Jens Fjeld.

K I N A = B R E V

Fra Ester Pettersen og

Ruth Pedersen.

Süanhafu 2.—4.—29.

Guds rike fred!

Elskede venner!

«De går gråtende og bærer den sade utstrøt; de kommer hjem med fryderop og bærer sine kornbånd.» Salm. 128, 6.

Dagene går så hurtig, nylig var det vinter og bitende kaldt, nu er det vår og solen skinner så deilig. Vårt inderlige håp er, at det snart må bryte igjennem på det andelige område og bli riktig vårv og sommer også i hjertene.

Vi priser Herren for de sjeler som er kommet — og vi holder ut i tro og arbeider med det mål, at disse sjeler må bli grunnfestet og rofestet i Jesus og bli middel til andre sjeler frelse! — Ja, vi vil nok også se derom, elskede venner!

Vi holder på med våre daglige møter både morgen og aften, der til går vi daglig ut og sår livets sæd, enten i hjemmene bortover eller på gaten. Og vi kjenner at Herren er med og arbeider på hjertene. Er aldeles klar over, at hvis ikke Guds And virket med, ville våre ord — hvor nidkjære og sanne de enn måtte være — dog være splitte! Men priset være Jesus! Han virker ned og stadsfester ordet. Lovet være hans navn!

Også vi holdt påsken i år. Dere blir kanskje aldeles forskrekket når dere hører at i to år har vi nesten ikke visst om påsken her ute engang. I forfjor holdt vi på og gjorde oss ilstand for å flykte fra Peking til Tientsin. Det var veldig travelt med ordning og pakning. Ifjor var vi ute i den lille landsbyen Li-Chia-Chiao,

men husket (naturligvis) ikke på påsken før vi fikk brev, men da var den visst alt forbi. Ja, dere hjemme kan kanskje vanskelig forstå dette, men det er ikke så godt for oss her ute å vite alt!

Dog, kraften av påske-gleden den har vi utgydt ved den Hellige And som er oss gitt, halleluja! Og så spør vi å la våre kinesiske spesken også få del av og forstås av påsken og den dermed følgende glede!

Skjærtorsdag var vi optatt med friluftsmøter på to forskjellige steder i byen, nemlig i nord i muhammedaner-kvarteret og i vest i en soldaterleir, og mange fikk høre budskap om frelse og seier ved troen på Jesus Kristus. Vi fikk også besøke et hjem, en rik familie hvor Herren har fått inngang.

A, det er mat for våre sjeler å gi disse livets ord. Vi krøp op på kangen til dem og talte med kvinnene, leste sammen med dem, sang og bad. Vi erfarte Jesus var der og rørt ved deres hjerter. Tør ikke si hvorvidt de er kommet i samfund med Gud, men noen av dem er i allfall meget nærm Guds rike. Hvor godt, kjære venner, å erfare at såden vi strør ut, nemlig livets ord, er en levende sæd. Den har liv i sig selv, og gir liv til de døende og etter sannhet sokkende og lengten sjeler! All ære til Jesus!

Det var på hjemveien herfra vi hadde møte på gaten i muhammedanerkvarteret. Det bor en masse muhammedanere her i byen, de bor alltid i kolonier og har da sin egen moské. Det er flere moskéer (det sted hvor de samles for tilbedelse og overholdelse av deres tradisjoner); to riktige stoler ligger like nord for oss.

var riktig mange samlet omkring oss som fikk høre livets ord — evangeliet om den fulle frelse i Jesus, Guds Sønn. De tror jo ikke på Jesus som Guds Sønn, men det var allikevel kjært å se hvor lyttende, ja begjærlig mange synnes å være. Det blev utdelt littatur, spesielt avfattet for dem, hvorefter vi tok fatt på hjemveien. Vi hadde ikke gått langt, før vi ble stanset av en ung mann som kom og spurte oss hvilken forskjell det var på Jesu-læren og muhammedanismen. Vi søkte å forklare dette for ham, samtidig som vi innbød ham til vårt aftenmøte som snart skulle holdes.

På njemvien ble vi også oppholdt av flere som bad oss og sa: «Vær så snild og hold et møte for oss her da, og syng og spill for oss.» Vi hadde nemlig guitar med oss. Skjønt veien ikke var så lang, tok det dog lang tid, ti vi måtte stanse på her og og snart til helse, og si noen ord om Jesus, dele ut traktater, og så tilslutt innstendig invitere dem til «Jeso-tangen».

Da vi litt senere kom inn til vårt aftenmøte, var den første jeg fikk sie på den unge muhammedaner. Han fikk låne en sangbok og sang også med og så fikk han høre det livgivende korsets evangeliem. Priset være Herren!

Siden har denne unge mann stadig kommet. Nu nylig kom han og bad om å få kjøpt en bibel, han fikk også sangboken. A, elskede venner, ta også denne sjel med i bønn, at lyset fra Golgata må skinne inn i hans hjerte, overbevisse og seire over alt fordom og alt vrangsyn, at hans sjel må bli satt i frihet.

En annen ung muhammedaner kommer også stadig til møtene; tror han er virkelig frelst. For lenge siden kom hans gamle stemor og bad om å få en bibel til sønnesønnen sin. Siden har han lest og studert intil Jesus blev ham for sterkt. Under et bønnemøte vi hadde, kom denne unge gutt inn og sa: «Dere må be for mig; jeg må bli omvendt og tro på Jesus nu.» — Ved et møte nylig stod han op og gav sitt første vidnesbyrd. Det var ikke mange ordene, men det kom langsomt uttalt med stor overbevisning. Han sa bl. a.: «Nåden og sanheten, den er alene hos Jesus Kristus!»

Ere være Gud som gav oss denne store nåde å få gå og være sendebud i Kristi sted. Hvilket herlig budskap om liv og forsoning, frelse og opreisning. Intet annet kan sette en sjel i sann frihet, enn en levende tro på korsets budskap.

Venner, det hender nok at vi må så med gråt, men vi fryder oss ved tanken på den dag da vi skal komme hjem med fryderop, bærende våre kornbånd. Det er lidelser, men også glede, når vi ser at ordet seirer i hjertene. Vi har nu vært her i denne by ca. 6—7 måneder. Vi må si at Herren har gjort store ting for oss, når vi regner med at en sjel er mer verd enn hele verden. Da vi begynte her, var det bare evangelisten og oss to. Nu er vi en liten flokk som sammen gleder oss og samles om ordet og bønnen.

To års ophold i Norge har gjort mig godt. Herren har gitt mykraft og styrke, priset vår hens navn. Vennene har vært småde, og vi har nydt meget god sammen. Hjertelig takk all sammen.

25. april drar vi, søster Ing Johnsen og jeg. Husk oss i eder bønner, kjære venner. Vår kasserer er: Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo. Herren velsigne ham.

Hjertelig hilsen,
eders i Herren
Signe Pedersen

Ord for dagen:

Herren er en borg for den underste en borg i nödens tider. Sa'en.

med eder alle.

Kjær hilsen til alle miajes venner, eders i Jesus forbundne sørstre

Ester Pettersen & Ruth Pedersen.
Süanhafu, North China.

Avskjedshilsen.



F. t. Holmestrond 10.—

Fikk lyst å sende en avskjedshilsen til vennen gjennom «Misjons-Røsten». Vi har nu i vinterfaret rundt og sagt farvel til de kjære venner i by og på land. De føles så underlig når avskjedsstunden kommer, og mer enn en gang har det vært sagt: «Det er godt at Guds barn ikke skal være adskilt for altid. Vi møtes i skyen om ikke lenge.»

Vår tur står da, hvis Herren venter med å komme, til Chihli provinsen, Nord-Kina. Plassen vi ennu ikke klar over, men vi be Herren vise oss det rette sted.

Søster Signe Pedersen har vært i Kina i flere år og kan spørke om, hun vil til en begynnelseskjeten til for meg, og så vil ikke Herren også hjelpe mig. Det har vært rart å se hvordan Herren har stadtfestet kallet: Es. 41, 10 har blitt min eiendom. Flere vidne har kommet og sagt de har fått dette vers fra Herren til mig, og den ene visste intet om den annes Ja, priset være Herren for at han er med.

Vil da ønske alle våre kjære venner i Norge Guds underbars nåde og fred. Takk for alt gje nem de svunne år. Snart skal kningsdagen komme, halleluja! Ed for oss!

Hilsen fra eders i Jesus forbundne sørstre

Inga Johnsen.

Kjære venner!

Ja, så er det å si farvel igjen og dra ut på de hvite høstmarkeder ute i Kina. Må si jeg er veldig tilfreds, det er så salig å få gå. «O, kunde ei engle begjære å med så salig et bud!»

To års ophold i Norge har gjort mig godt. Herren har gitt mykraft og styrke, priset vår hens navn. Vennene har vært småde, og vi har nydt meget god sammen. Hjertelig takk all sammen.

25. april drar vi, søster Ing Johnsen og jeg. Husk oss i eder bønner, kjære venner. Vår kasserer er: Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo. Herren velsigne ham.

Hjertelig hilsen,
eders i Herren
Signe Pedersen

— Det finnes ingen kiede ster

Vennestevne

holdes i
A S K I M
1. og 2. juni
Offer til nybygg av lokale
for de frie venner på stedet
optas.

FRA SPREDETE FELTER

Fra Lardal.

Da jeg fikk se dette blad blev det virkelig en glede for mig, for jeg elsker misjonen, og få høre fra de forskjellige felter. Jeg for min del er så glad i dette gode blad, og vil anbefale det til flere, og til gaver for ensomme gamle, som elsker Jesus. Må Jesus legge sin velsignelse til, som han sikkert også gjør.

Fra mitt strøk kan jeg hilsne at Herren er trofast, har ingen sviktet til idag, og den som av hele sitt hjerte tar sin tilflukt til ham kommer ikke på skam.

Min bønn er at han alltid må bli hos mig og legge trangen i mitt hjerte til sjæles frølse, så bønn og lovrising alltid må bli det fornemste i mitt liv. Ja, Gud velsigne alle som arbeider for sjæles frølse ute på misjonsfeltene og herjemme. Vi er alle like kostbare i Herrens øine.

Takk for bladet kom ut.

Hilsen til alle Herrens venner som elsker den Herra Jesus,
A malie Werød.

Evang. Wennesland
virker for tiden i Østfolddistrikket. Torsdag 25. april besøkte broderen, sammen med evang. Grønnett og endel venner fra Fredrikstad, de frie venner i Misjonshuset, Sarpsborg. Det var bra med folk og kjærlighetens evangelium lød fulltonet for forsamlingsopbygningse.

Wennesland skal virke en tid fremover i Fredrikstad.

Vennestevne
holdes Kr. Himmelfartsdag hos de frie venner i Folkets hus, Fredrikstad.

— I Askim innbyr vennene til stevne 1. og 2. juni.

— I pinsen holdes brødrekonferanse og vennestevne i Knoffs gate 6, Drammen. Se meddelelse annet steds i bladet.

Den kjente amerik. predikant W. E. Booth-Clibborn besøker Oslo og skal i tiden 1–7. mai holde møter i «Filadelfia-menigheten».

Den norske Kinamisjon har nylig holdt årsmøte i Oslo. Ialt har den nu 20 misjonærer på feltet i Shansi. Regnskapet viste en inntekt av 60,000 og en utgift av 62,000 kroner. I misjonskollekt på møtet kom inn ca. 3900 kroner.

Hovedkomiteen for misjonen er forstander Albert G. Lunde, formann, brukseier Th. Berger, gårdbruker Carl Brustad, ingeniør Axel Haug, og misjonær R. Gorntzka. Sekretær og kasserer er J. Gulbrandsen.

Slemmestad.

Innkommet til br. Sigurd Grønvold fra Haraldsen, Toft i Hurum kr. 76,50, hvorfor kvitteres.

Broderligst
Johan O. Johnsen,
kasserer.

Fra Stavanger.

Da det muligens vil interessere bladets leserer vil jeg sende noe ord om vårt påskestevne som ble holdt i Stavanger og Sandnes 1. og 2. påskedag. Det var vennene fra menigheten i Hetlandsbygda, og venne fra Sandnes som hadde satt hverandre stevne, og det er alltid velsignet for Guds folk å komme sammen. «Det er som den gode olje der flyter ned på skjegget», Arona skjegget, der flyter ned på sommen av hans kledebond.

sier David i den 133. Salme. Ja, Herren skuffet oss helst ikke denne gang, men var med og ga sitt eget nádesord vidnesbyrd.

Foruten br. A. C. Gabrielsen og en undertegnede, som har stått her i lengre tid, hadde vi br. Joh. A. Strengereid fra Tvedstrand iblant oss. Han kom noen dager før påske. En annen br. som vi også ventet besøk av, blev forhindret i å komme.

Første påskedag var stevnet henlagt til Stavanger, og ved 11-tiden på fm. kom Sandnesvennene med toget fra Sandnes. I fløkk og følge dro vi op til lokalet hvor folk allerede var begynt å komme. Ved 11-tiden tok møtet sin begynnelsen, og etter at br. Gabrielsen hadde åpnet og ønsket forsamlingen velkommen, talte br. Strengereid ut fra Ap. 5, om «Løven av Juda stamme» der hadde seiret, og som med sitt blod hadde kjøpt oss fra jorden til Gud. Det er velsignet å dvele ved det offer han bragte, og den seir han vandt. Det er ikke noe som anspør oss mer til et helligt liv enn dette, og jeg føler, for å gjøre sangerens ord til mine når han sier:

Og skulle engang blive kold,
min kjærlighet til dig,
da minn mig om Getsemene
og hvad du led for mig.

Efter formiddagsmøtet blev de tilreisende innkvartert til middag hos Stavangervennene, og ettermiddagen ved 5 tiden samledes vi ved Klosterstatuen hvor vi hadde friluftsmøte. Flere avsluttet videsbyrd og det var en inspirasjon å se den skare av ufrreste der lyttet til. Jeg tror at vi som Guds folk har en oppgave her, som vi ikke er væknet op til virkelig forståelse av: Friluftsmøter burde innta en bredere plass i vårt virke, for der igjennem når man skarer som skjelen eller aldi går på evangeliske møter. Vi har ikke noe Guds ord for at vi skal lukke oss inne i et lokale hele året igjennem; men han har sagt: «Gå ut på gater og streder og nød dem å komme for at mitt hus kan bli fullt.»

Da klokken nærmest sig 6, måtte vi slutte, da aftenmøte i lokalet var berammet til kl. 6. Det var arrangert som fest, og det ble en feststund i dobbelt forstand. Gud var med og velsignet fra første stund av, så nå vi skiltes synes vi tiden var gått alt for hurtig.

Annen dag var viet Sandnes (en liten by som ligger en 14 km. sør for Stavanger), og med ½-tid toget på formiddagen dro vi avsted. Losjelokalelet var leiet for anledningen, og en ganske stor forsamlingsvar samlet til formiddagsmøtet. Om ettermiddagen ved 3-tiden var vi samlet til friluftsmøte på en plass i utkanten av

byen som heter Stangeland. Gud gav en åpen dør for ordet, og ganske mange var mottatt opp og lyttet opmerksomt til; men vi måtte avslutte forholdsvis snart, da det ble kaldt å stå der i lengden.

Ved 5–½-tiden hadde vi et

slutning talte br. Gabrielsen ut fra Luk. 24, 29. Han pekte på at dagen heilet, og aftenen, som danner innledningen til den store trengselsnatt, stundet til. Alvorlig og med tyngde la han Guds folk på hjerte å ta avstand fra alt som var i strid med Guds ord, og at innrette sig slik at de ikke i noe styrke hadde Guds ord imot sig, så langt som de var kommet, for at de kunne være rede når Jesus kom.

Grepet av dette alvorlige budskap gikk vi over til bønemøte, etterat br. Strengereid hadde innbitt syndere å soke sin sjeld frølse, og Guds folk til ett dypere og mer andsfslyt liv.

Bønnemøtet blev et av de sjeldne, så folk kom fra gaten og op for å se hva det var. Herrens rike velsignelse er den beste annoncen. Det viste sig også på pinsfestens dag. Ap. Gj. 2, 6.

Ved 10-tiden dro vi fra Stavanger hjemover igjen, glade over at Herren hadde gitt oss et velsignet stevne.

En hilsen til alle de hellige.
Alf Thorstensen.

Kongo-misjonen.

De av Guds venner, som kjenner misjonærerfamilien Alb. M. Christiansen og vet litt om deres helhjertede offer, da de ofret sin levelei, sin eiendom og sitt delige hjem, og reiste ut til Kongo i Afrika, for å bringe frelses budskap til de stammer av Kongefolket som ikke hadde hørt om Jesus og hvor ingen misjonær ennu hadde rukket, har med interesse og henn fulgt med, og ser med tro til Gud, at den gjerning som gjøres i tro og for å gjøre andre godt, skal ifølge Guds eget ord og løfte, bære frukt for evigheten.

Broderen har nu vært hjemme ca. 2 år og har i denne tid heller ikke spart seg, men reist meget og har lagt hedningenes nød og håploshet, og deres lengsel etter Frelseren på de troendes hjarter. Mange har blitt grepne og føler sitt ansvar.

Misionær Karl Flatland skriver i «Sudans nød»: «Hver slekt av kristne er ansvarlig for den slekt av hedninger vi lever samtidig med.»

Br. Christiansen har også den tid han har vært hjemme, utarbeidet en ordbok på Bambundafolks språk, som vil komme dem til gode.

Dertil har han oversatt et evangelium og noen andre ting til dette språk, som jo vil bli av stor betydning for dem som ved denne families virke har kommet til Gud, og også i det fremtidige misjonsarbeid og kanskje mest for de 4–5 unge menn som er døpte og har erklaert sig villig til å gå ut blandt sitt folk som evangelister.

Disse er i mellemtíden anbragt på andre misjonærer og br. Christiansen brenner av lengsel etter å komme ut igjen, for sammen med disse innføde brødre å opta det arbeid de var nødt til å avbryte for en tid.

Ja, det som her skulde fortelles var, at noen av Christiansens venner innbød misjonsvenner til et møte lørdag 20. april for å få

istand fast virksomhet for brodrene.

Venner fra forskjellig hold var møtt frem og menigheten i Pjøns gate 4 stilte velvillig sitt lokale til disposisjon.

Der blev nedsatt en komite for Oslo og omegn. Formann blev br. Arnt Andersen, Toftestg. 41 IV, Oslo, visseformann kjøbm. Østen og kasserer forretningsfør. Ole O. Fjeld, V. Aker. Møter ble bestemt holdt hver 14. dag.

Skulde det være noe som ville stoppe denne gjerning, men ikke kan delta på misjonsmøtene, bedes vennligst bidrag, små eller store, sendt «Den Norske Congo-misjon» ved Alb. M. Christiansen og adresert til kassereren, forretningsfører Ole O. Fjeld, Svarerud, Holmenkollen pr. Oslo.

Broder Christiansen reiser ut til Kongo i den aller nærmeste fremtid.

Fredshilsen til alle de hellige i Jesu navn.

Emilie Bjelkerud.
Sørkedalen.

Hilsen fra Vittingfoss.

Vil sende en hilsen til alle Misjons-Røstens lesere.

Disse ord lyder for mig: «By dem som er rike i den nuværende verden, at de ikke skal være overmodige, eller sette sitt håp til den uvisse rikdom, men til Gud, som gir oss alle ting å nyte., at de skal gjøre godt, være rike på gode gjerninger, gavmilde, godgjørende, så de legger seg op en god grunnvoll for den kommende tid, at de kan gripe det sanne liv.» 1. Tim. 6, 17–20.

Samle eder ikke skatte på jorden, men samle eder skatte hos Gud.

Gi for hedningenes frelse, disse fattigste av de fattige som aldri har hørt om Jesus. Hvilken rikdom innebærer ikke dette å eie Jesus. Han er mere verd enn all verdens rikdom. Det er ikke frelse i noe annet navn. Bring budskapet ut til hedningene, så også de kan få det sanne liv. For hvad du ofrer på Herrens alter

Pinsestevne

1929

Om Gud vil avholde stevne i forbindelse med

Brødrekonferanse

i Knoffs gate 6, Drammen.
Velkomstmøte lørdag aften (pinsefesten) kl. 7.

Møte 1. og 2. pinsedag kl. 10 form. og 5 ettm.

Konferanse lørdag (pinsefesten) fra kl. 9 morgen. Til behandling og endelig avgjørelse foreliger følgende, som har vært behandlet på konferansen i Drammen i oktober 1928 og i Oslo påskefesten i år:

- 1) Misjonssaken (indre og ytre)
- 2) Samarbeid mellom eldstebrodrene i landet.
- 3) Eventuelle forslag. — Disse må være innsendt til en av undertegnede brødre innen 11. mai.

De av vennene som ønsker å komme til stevnet og konferansen må melde dette helst samlet fra forsamlingen til de samme undertegnede innen 11. mai, så vil der bli sorget for innkvartering.

Drammen i april 1929.

C. A. Nilsen, D. Christoffersen, Tøppenhaug, Oslo Kyregt. 10.

får du lønn i himlene. Frelsen er fri, den kan ikke kjøpes, den fåes av nåde, ved troen på Jesus. Men den hvem meget er betrodd, av den skal meget kreves.

Ja, det er godt å være frelst. Selig, ja selig, lyklig er den som har sitt til i Jesus sin venn, Selig når smil spiller om munnen, Selig i motgangens bitreste stund.

Synes det er så godt å tenke på at Jesus kommer snart. Da skal gravene åpnes og våre kjære stå opp, og vi skal sammen med dem rykkes opp for å møte Herren og om jeg skal dø og legges i graven, vet jeg at min ånd går inn til Gud, og engang så skal jeg opstå på Jesu ord. Jeg kan i sannhet synge:

Min fremtidssdag er lys og skjønn,
Derover stråler selv Guds Sonn.
Hvilket håp, hvilken rikdom!

Ja, løft ditt hoved du støvets barn,
Akt nít forgjengelig for tant og skarn
Mot det å eie d'n Jesus her,

Og siden møte ham hjemme der.

Bredine Saga.

Til våre nye abonnenter.

Da en hel del nye abonnenter ved innsendelsen av bladpengene ønsker å få bladet fra første nr. av, må vi etter igjen få meddele at vi ikke kan imøtekomme anmodningen. Blade av eldre dato vil bli sendt sålangt opplaget rekker. Abonnementet strekker sig således fra og med det nr. som mottas.

Nærmere Kristus.

Jo nærmere du lever Kristus, desto mer får du av styrke, visdom, lykke og hellighet. Forening med Kristus er livet i kristendommen. Velsignet er den kjærlighet som drar deg, eller den storm som tvinger deg — nærmere Kristus!

Det er lettere

å bevare livet i en kristusfiendsk verden enn i en død menighet.

Rett-lise.

I stykket om Bibelen i forr. nr. stod feilaktig: de 5 profetiske bøker. Skal være: De 5 poetiske bøker.

FOR FAMILIENS YNGSTE

LA DET GÅ VIDERE!

Da den bekjente pastor Mark Guy Pearse var gutt, oplevde han et eventyr, som kan være berlende for oss alle. Han gikk i skole i Tyskland, og hans hjem var i Cornwall på Englands vestkyst. I de dager var det nødvendig å reise med jernbanetog til Bristol og derfra pr. dampskip videre til Cornwall. Da han hadde betalt billett på damperen, hadde han ikke flere penger, men han trodde, at forpleiningen ombord var betalt med billetten og nød derfor sine måltider med et lett hjerte. Da reisen nesten var endt, presenterte kjøkkensjenen ham en regning for maten han hadde spist.

— Jeg har ingen penger, sa gutten.

— Så skulle du heller ikke forlangt maten, sa kjøkkensjenen. — Hvad heter du?

— Mark Guy Pearse.

Kjøkkensjenen stirret på ham og lukket lommeboken, i hvilken han skrev guttens navn, sammen med et smeld.

— Hvad! Jeg kjenner da din far, utenfor han. Da jeg var gutt og min mor enke, ga dia far meg min kroner. Alt hvad han forlangte av mig var, at jeg, hvis jeg traff en eller annen, som var i forlegenhet, skulle jeg la pengene gå videre.

Kjøkkensjenen hjalp gutten i båten, som tok passasjerene iland fra damperen, betalte selv regningen og ga gutten

ytterligere fem kroner til.

Da Mark Guy Pearse var blitt voksen, stod han en dag ved billettkontoret på en jernbanestasjon og så en gutt stå og gråte bitterlig.

— Hvad er det ivedien, min gutt? spurte han vennlig.

— Jeg har ikke penger nok til min billett, og mine venner venter mig, halbet.

— Her er pengene, sa pastoren. Og kom nu inn med mig, så skal jeg fortelle dig om historie.

Han fortalte nu gutten, hvorledes hans far hadde gitt kjøkkensjenen fem kroner og bedt ham la den gå videre til ham selv.

— Nu, føjet han til, lar jeg noe av dem gå videre til dig. Han betrakte gutten et øyeblikk. Hvad vil du gjøre med disse penger? spurte han, idet han så gutten inn i øjnene.

— Jeg vil la dem gå videre.

Det er godt å la en vennlighet gå videre. Verden vilde være lysere og bedre, hvis man vilde la de gaver, man har mottatt, gå videre, likestøt noen kjærlige ord og nyttegå råd. Men vi må i særdeleshet la evangelietts budskap om frelsen i Kristus gå videre. Du har mottatt gaven, en eller annen har fortalt dig det glade budskap om fri forløsning. Nuværla det gå videre!

(Misj.bl.)

MORS BØNN
1 februar 1861 raste der en fryktelig storm på Englands kyster. Bare i bukten ved Hartlepool strandet 81 skip. Mens stormen var på det sterkest, drev en sterke brigg «Solopgang» på klipperne Longreat Rock og blev ganske knust.

Et utkastet tau syntes å være grepent av en av de nylukkede. Man trakk det inn og en biek, tilsynelatende livlös skibsgutt holdt sig fast ved taugten endte. Der anstilles oplivningsforsøk med ham, og om en stund kom han også til bevissthet. Da han hadde dratt ande, så han sig forundret om,

— Hvor er jeg? spurte han den gamle fisker som stod nærmest.

— Du er i sikkerhet, gutten min, svarer den gamle mann.

— Hvor er kapteinen?

— Druknet.

— Og styrmannen?

— Han er også druknet.

— Og det øvrige mannskap?

— De er alle gått under, gutten min.

Du er den eneste som er reddet.

Den stakkars skibsgutt blev ved dette redselsbudsak som bedøvet.

I taushtet stirret han noen minutter frem for sig og var ikke istrand til å si et ord. Da hevet han hendene mot him og ropte under hette tårer:

— Mor, min trofaste mor har bedt for mig!

Så sank han på kne og skjulte, høit gråtende, ansiktet i sine hender.

— O —

Der er dem som står ut og følger mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Odspr. II, 24

A t t i k a.

P. EVENSTAD:

Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.

TOMINE EVENSTAD:

Gartner M. Waldie, Hæstegata 16, Bergen.

INGRID LØKKEN:

Inga Vinnes, Geelmuyden 1, Horten.

MARGIT HARALDSEN:

Lods Henrik Johansen, Løvenskiold, vel, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSEN:

Constance Nøstdal, Solheimsgata 40, Bergen.

MARTHA KVALVÄGNES:

Fru Anne Næsdal Sydnessmagt, Bergen.

MAXIMILIAN HANSEN:

Casperna Solvik, villa Fjordgård, Osnes pr. Heggedal.

K o n g o.

CHRISTIANSEN:

Caroline Christiansen, Misjonshuset, Spirkedalen pr. Holmekollen.

I n d i a:

DAGMAR ENGSTRÖM og ANNA JENSEN:

Ingvild Finnerud, Danvik, Drammen.

GUSTAV NYSETER:

Nyseter, Osen pr. Rena.

F i n n m a r k e n .

DORTHEA KLEM:

Thora Finnerud, Danvik, Drammen.

KRISTIAN SKIPPERUD:

Anna Thigersen, Teatergaten 1, Oslo.

MARTHA HAGA:

Jørgen Monsrud, Harestua.

LAPPEMISJONÆR A. VANGBERG:

Post box 24, Tromsø, N. Norge.

A r g e n t i n a :

BERGER N. JOHNSEN:

H. H. Sørstebø, Otterholtdal pr. Bø, Telemark.

SIGURD GRØNVOLD:

Johan O. Johnsen, Slemmestad.

ERLING ANDRESEN:

Rolf Andreassen, «Freddy», Haslum, pr. Oslo.

HANS BERGE, Kviteseid.

DAGMAR JACOBSEN:

Sverre Severinsen, Smittestøn veien 19, Drammen.

HILDA WERGEDAL:

Jens Jarnes, Passchack p. u., Sandvær.

RACHEL EDWARDSEN:

Kontorist O. Langerud, Næmedebatten, Kongsgård.

GUNHILD AABO:

Hans H. Berge, Kviteseid.

VALBORG FRANDSEN:

B'drag kan sendes til Misjons-Røsten.

Bli sterkt ved nåden.

Hvor hver enkelte troende da trenger kraft, — kraft til arbeid, kraft mot synden, kraft til tålmodighet o. s. v.

Men hvor er kraftkilden se jeg daglig kan se av? sier jeg er så ofte kraftløs.

Hør her, hvor denne kilde er. «Så bli da du, min sønn, ved den nåde som er i Kristus Jesus.»

Nåden i Kristus, ikke nåde erfaringene i dig, nei, den bestige nåde i Kristus, hvortil du en bestandig adgang, det er kraftkilden.

Søk da ikke kraft der hvor kren krefter er, men søk den i den som er i Kristus Jesus!

Utakkneligheten

er en slik vederstyggelig synd for Gud og mennesker, at han sagt, at et utakknelig menneske skal være den tyngste i jorden bærer. Utakkneligheten utører alle Guds nådekkende dig.

Ingen forskjell.

Er vi bare barn, så er vi deren like kjær enten vi har eller store gaver. Vi har dog den største gave: Kristus ^{*)} som er alt i alle, altså også så det svakeste.

Utgitt ved en redaksjonskom

Evangeliets utbredelse

i India

(Forts. fra 1. side).

Eders guder er gull og siv, laget av menneskehender.

Kom min broder og søster med meg ta imot nåden han sender.

En masse folk samlet sig og hvilken stillhet der blev inntil vi begynte å tale! Vi fikk i sannhet erfare at vi ikke hadde kamp imot kjød og blod, men imot makt og myndigheter fra satans rike. Å, hvor hedenskapet har slått dype røtter! Her fikk vi mer enn noensinne erfare den makt satan har over mennesker som dag og natt tilber ham. Med alle sine sataniske våben i en forferdelig ordflom av raseri ramset de opp sine guders navn og lærdommer. Under alt dette bevarte Gud oss i ydmykhet og med en underbar kraft og kjærlighet fikk vi ut fra Skriften gi dem svar på alle disse satans løgne og overtroiske spørsmål.

En masse små barn stod rundt omkring oss. Disse syntes å være grepne av sannheten. Jeg overlot den rasende braminerflokken til evangelistene og begynte å legge ut skriftene for disse små og fikk dem til å lese selv ut fra min bibel, og forklarte dem grundig, at Gud hater alle slags avguder av tre og sten og gjorde Kristi kjærlighet stor for deres hjerter. Ja, Han kom isannhet til verden for å frelse dem fra alt dette.

En gutt på 10–12 år sa da: «O, memsaheb, du taler sant for disse prester her er føle mennesker som lærer oss å leve et grusomt liv. Jeg har sett det og hørt det selv.»

Tenk, venner, på disse stakars små i hedningelandene, som må leve i og opdras til å dyrke slike rå, grufulle ting. — Efter at vi var ferdige og skulde til å gå, kom den samme gutt springende

etter oss og bad at vi skulle ta ham med. Ja, hvor vilde vi ikke gjerne ha gjort det, før å redde ham, men vi ville da ha blitt lovtrytere og det kunde vi ikke. Vi har overladt ham til Herrens nåde.

A, det gikk så levende op for mig at her trenger en å stå med hele rustningen på. Jeg gikk fram sted med et skrik til Gud: Herre, er det mulig at frelse kan bli slike tider? — Ja, sier Jesus, for eder er dette umulig, men ikke for Gud.

Hvilken trøst for oss såmenn ha en slik stor Gud.

Nu, kjære venner, bed meget for misjonærene, som ofte har ting å gjennemgå som for eder i hjemlandene er ganske fremmed.

Her er store muligheter, når bare dere hjemme og vi her ute alltid kunde forbli i Guds vilje, så han kunde få tale til oss om stillingen på de forskjellige misjonsstasjoner nettopp når de trengte hjelpen, enten det var å be eller yde.

Vi er hverandres lemmer og skal stå samlet om ham og hans sak på jorden.

Nu ventet vi størene Wergedal og Edwardsen ut. De skulde lande i Calcutta idag. Ja, det er godt for alle som kan komme ut med livets ord.

Banda er et stort distrikt med mange fylker (Thaifler) og vi har Herren åpne for arbeidet, slik at hvert fylke kunde ha en eller et par misjonærer med bibelkvinner og evangelister.

Nu har broder og søster Svendborg bosatt sig i Karwidistriket og deres arbeid er enestående her. Neste ikke en time på dagen kan de være alene, uten noen kommer for å bli undervist i ordet og de reiser også rundt til alle disse landsbyer som finnes der og har underbare møter. Nu har

men vi priser Herren for å få lov til å tjene ham i alt slags vær. Halleluja!

Sist søndag kveld reiste våre venner etter å ha vært her i to uker. Omkring et hundre indiske medarbeidere og tyve misjonærer — alle tilhørende pinsebevegelsen, kom hit til Lakhimpur Kheri til bibelskole og møter. Vi

3. april, 1929.

Kjære venner i Herren!

Lovet være Herren! Jeg bad Gud gi meg en liten hilsen fra ordet og denne er følgende:

«Kom ut — bli adskilte, og jeg vil bli en Fader for eder». 2. Kor. 6, 17–18. Og det er nettopp det jeg føler Herren gjør i disse dager — adskiller oss fra venner, verden og alt som dertil hører — for at vi kan tilhøre ham.

Vi er begynt på den varmetid og som jeg sitter her ved skribet, må jeg ha meget trekkpapir rundt omkring, ellers vilde skriften bli utvasket av sved.

Men vi priser Herren for å få lov til å tjene ham i alt slags vær. Halleluja!

Valborg Frandsen.

Kjære venner i Herren og for Indias frilelse.

Valborg Frandsen.

Søster Frandsen, som har vært

i India siden 1921, står for tiden uten kasserer og venner som vil

støtte henne med bidrag kan sende

til disse til Misjons-Røsten, som

intil videre vil formidle beløpene

for henne.